Wren lifvad för Wolmar så ifrigt hon ber,
Att Gud måtte honom förlåta.
32. Den följte hon nunnors ofördådiga frid
Och aflägger, med bedånde hjerta,
Den färled, med hvilken hon än var i strid.
Det rådde hon bar all sin öfriga tid,
Ej afunden ens funnat tvårta.
33. Så snart denne både i nejden är känd,
Strax Wolmar förnimmer med sorg,
Hvad mörkt hans brottsliga verke har tänkt,
Hvad under hon skimlen för Fruhden tänkt,
Och börjar att urskinna vår.
34. Hårdt och lika till Wederlag han går
Att för denne tonfter få vara.
Mär skarne hvina, när återvegnet lår,
Wederbörligt i anger och gråt han der står
Och ber denne komma tillbaka.
35. Hon hvarar, så ofta hans klagan hon hör:
"Ein willa har åtskilt oß tvenne."
Haft alltså, beg sorg belåt han ej för,
Och tänkt till heliga gråtven han gör
En vallfart att Åretså denne.
36. Allt lean, hvar dag han så sorgen gått opp
Då vårdtornet, ensligt och öde;
Der mårte han tidens så långsamma lopp,
Och dånade golf hans öde.
37. Då, följd af der skrall, hon skimlen tänkt,
Hans lifstid blott rådes af qvalen.
Den morgon når Rosamunds dödsfall sker tänkt,
Man fann denom död, men med anflget vänkt
Kunn emot sloftret i salen.
38. Och detta är Anden, som landsflket tror
Hvar ofärne flås, når vårskyen gror,
Beskådigt han der ibland stormarna bor,
Will hvila, — men får icke hvila.

Grefv Wolmar den starke och skön' Rosamund.

Den Första:

Mariso.

Tvenne nyckel voro

9 nejden af Neustolf, der Wattowas våg, &c.

Den Andra:

Gref Wolmar den starke och skön' Rosamund.

En krigsman så bold och en sköten så gran, &c.

Norrköping, Ehr. Söderquist, 1845.

Ty sagorna säga, att Imogines lott
Är der, att, till ewiga straff för sitt brott,
Begråta det öde hon lider.
16. Hwart år fyra gånger hon syns der igen,
När midnatten spännt sina wingar;
Med bröllopshwit skrud hon då wisar sig än,
Och skriker, när benrangels-riddarn i den,
Kring dånande golf henne swingar.
17. Kring dem dansa spöken med rysliga skräl,
Som blod utur dödskallar dricka,
Och stöta tillhop hwar sin multnade bål,
Och tjuta: Alonzo den tappre, din skål!
Och skål för din trolösa flicka.

Den Andra:

Gref Wolmar den starke och skön' Rosamund.

I nejden af Neustolf, der Wattowas wåg,
Sig wildt öfwer klipporna wältar,
I Riddaretiden ett bergfäste låg,
Berömdt för sin prakt och för härnaders tåg,
En uråldrig stamborg för hjeltar.
2. På wårdtornet plägar, som landtfolket tror,
En ande så oroligt ila:
När ekarne flöjlas, när wårsippan gror,
Beständigt han der ibland stormarna bor,
Will hwila, men får icke hwila.
3. Mot klostret i dalen han wänder sin syn,
Och bedjande armarna sträcker:
Så klagande tränger hans rop emot skyn
I natten, som hwilar på skogarnas bryn,
Och gråfwarnas hemlighet täcker.
4. Gref Wolmar den starke, i lifstiden war
Det frejdade namn, som han burit.
Ej Presten wälsignat ett wackrare par,
Sen skön Rosamund ifrån altaret bar
Den trohets-ed hon honom swurit.
5. Men hastigt, lik lågan kring skördarnes fält,
Ett krig sig förhärjande tänder;
I hären de krigslurar skalla så gällt
Än hade ej Wolmar i spetsen sig ställt
Att strida för Maka och Länder.
6. En smärtande aning i hjertat han bar,
När fältropet upp honom wäckte
Han tänkte med oro på kommande dar:
En underskön ring af sitt finger han drar
Och den åt den älskande räckte.
7. „Må," suckade han med en klagande röst,
„Wi se hwarann lycklige åter!
„I stridernas fara mig unna den tröst,
„Att du detta wårtecken bär på ditt bröst,
„Till deß du mitt dödsfall begråter."
8. „Ack Wolmar," hon suftar, „i lust och i nöd,
„Skall jag denna pant hos mig gömma;
„Och, om jag den lemnar i lif eller död,
„Må himlen förwandla till stenar mitt bröd,
„Till blod hwarje dryck jag will tömma!"
9. Wid borggårdens port, under sorgligan lind,
Han sist sitt farwal henne skänkte;
Han tryckte en kyß på den bleknades kind,
Och flög — liksom fjäriln rycks bort af en wind,
Från blomman, dit nyß han sig sänkte.
10. Ej striden, ej segern, ej brynior och swärd
Kan älskarens ledsnad förjaga,
Af kärlekens oro är Wolmar förtärd;
Snart swartsjukan ser i sitt garn honom snärd,
Och skyndar att honom bedraga.
11. Ung Fridolin skönast bland ungswenner war,
Och länge han älskat hans maka.
Ren Wolmar en mißtro till Riddaren bar;
En längtan, en oro i hjertat han har
Att Rosamunds trohet bewaka.
12. Så enslig på slottet går skön Rosamund,
Af saknaden tärd och af sorgen:
Hwem räknar hwar klagan, som flyr från deß mund,
Hwar orolig dag och hwar bortgråten stund,
Förliden på ödsliga Borgen?
13. Tills aftonen skymmer, jemt stirrar deß blick
Åt nejden, der Wolmar sågs bida.
Hon kyßer den ring hon wid afskedet fick,
Och kallar så ömt på sin Wolmar som gick,
För äran och henne att strida.
14. En gång, när i öppnade fönstret hon satt
En korp sig förbi henne swingar;

Knappt lägger hon tankfull ifrån sig sin skatt,
Förr'n fogeln med giriga klor får den fatt,
Och flygtar på ilande wingar.

15. Hon wred sina händer och klagande lopp,
Och älskarens wårdtecken saknar.
Att återfå ringen hon eger ej hopp —
Så grufligt ur dwalan en skendöd far opp,
Som instängd i grift-choret waknar.

16. Och långt till en skogtät och obebodd trakt,
Den girige korpen ses ila;
Men just der den stannar, har trött af en jagt,
Sig under en ek unga Fridolin lagt,
Att efter deß mödor sig hwila.

17. Den unge, upplågad af känslornas brand,
En brud sig af himmelen beder;
Han önskade ledas af kärlekens band —
Och nu på den bedjande ynglingens hand,
Släpps ringen af roffogeln neder.

18. Till Borgen så tankfull han hem sig beger,
Och der, under sorgliga linden,
I åsyn af månan han sätter sig ner,
Så anings fullt dyster på ringen han ser —
Och tårarna badade kinden.

19. Han djupt sig förirrar i drömmarnas land,
Och börjar på underwerk tänka.
Han tror, att en Ande, i kärlekens brand,
Så underbart lemnat den ring i hans hand,
Som sjelf hon ej honom fått skänka.

20. Sen ringen han fäst wid sin Riddare-ked,
Han suckar: „Ack! hwarför dig dölja,
„Du Engel? O, blicka då blott på mig ned,
„En kyß på din ring må besegla den ed,
„Att den skall i döden mig följa."

21. Ja, dit hon dig följe! Gref Wolmar nu röt,
Och hastigt sprang fram bakom linden.
All swartsjukans eld utur blickarne sköt,
En fragga kring gnißlande tänderna flöt,
Och bleknad, som drifwan war kinden.

22. Hans dundrande stämma högt kallade hop
Hans kämpar att fjettra den arma.
I winden dö bort unga Fridolins rop,
Ej röra hans tårar den hämdlystna hop,
Ej wille sig någon förbarma.

7. Och nu hade Presten wälsignat wårt par;
Ren dracks ur det guldprydda hornet,
Och bordet sitt öfwerflöd swigtande bar,
Och löjen och skämt gåfwo lif åt en hwar,
När — tolfslaget dånar från tornet.

8. Då, hos Imogine, först med häpnad blef spord
En främmande sitta obuden.
Orörlig han satt, utan lif, utan ord;
Hans ögon ej wändes kring gäster och bord,
Han hade dem spända på bruden.

9. Hans hjelmhatt war sluten, gigantisk hans längd,
Hans rustning war swartgrå, som jorden.
All fröjd wid hans syn är ur högtiden trängd,
Och blå brinner lågan från lampornas mängd,
Och hundarna fly under borden.

10. Med tystnad och rysning en hwar honom ser,
Af skräck sitta gästerna stela.
Till slut sade bruden med bäfwan: „Jag ber:
„Fäll, tappre Herr Riddare, Stormhatten ner,
Och wärdes wälsägnaden dela!"

11. Hon tystnar, och Riddarn, som bruden befallt,
Lät hjelmen från hufwudet falla.
Men Gud! hwilken syn! hwad förfärlig gestalt!
Hwad ord måla häpna'n, som rå'r öfwer allt —
En dödskalle wisas för alla.

12. Och upp sprungo alla med skräckfulla rop,
Och fasa och wämjelse kände.
Af rysliga maskar en slingrande hop
Kröp ut och kröp in, genom tinningens grop,
När spöket till bruden sig wände.

13. „Se opp! känn Alonzo!" war wålnadens ljud,
„Förräderska! mins dina eder!
„Ditt högmod, din falskhet, dem straffar nu Gud!
„Min wålnad hos dig, i din brudliga skrud,
„Nu sitter och fordrar tillbaka sin b:ud,
„Och rycker i grafwen dig neder."

14. Sin arm kring den häpna nu lindade han;
Förgäfwes deß jemmer man hörde.
Och fort med sitt rof, genom jorden förswann.
Ej någonsin åter man Imogine fann,
Ej spöket, som henne bortförde.

15. Snart dödde Baronen, och alltse'n deß slott
Stått öde i långliga tider;

Balladen och Romanten.

Alonzo den Tappre och Elin Imogine.

Den Förfta:

Ch Kriegsman få bold och en Rödeen få gramn,
De fuio tillhop i det grona,
De lago med ömma begär på hvarann.
Alonzo den tappre, — få kallades han,
Och hon, Imogine den Fröna.

2. „Ack!" sudde han, „ack! i morgon jag går
Ch fremmande länder att frida.
Dnart kommo deß eder att wackla.
Han lofde deß hjerna, han sjulte deß blick,
Deß flygtiga hjerta i snaran han fick,
Och finart tänkte bedroppets sackla.

3. „Syß, grymme! Syß grymme!" war Imogines swar,
„Den helga Jungfrun till wittne jag tar,
„Att, lefwer du; dör du; — min hand, mina dar
„Blott dig — eller ingen, tillhöra."

4. „Om nånsin begärets och fånangans bud
„Mig från min Alonzo förleder;
„Mitt högmod, min falkhet, dem straffe då Gud!
„Sin wälnad hos mig, i min brudliga skrud,
„Då sitte jag, — forbre tillbaka sin brud,
„Och rycke i grafwen mig neder!"

5. Den tappre jag slet från den Fröna i gråt,
Och drog till de helga landen;
Men knappt årets tider följt folkwandret åt,
Så kom en Barud ut sylande hårt,
Och tillbåd åt Imogine handen.

6. Hans Fänder, hans gulb, hans förlebande flit
Dnart femmo deß eder att wackla.
Hans förbe deß hjerna, han sjulte deß blick,
Deß flygtiga hjerta i snaran han fick,
Och finart tänkte bedroppets sackla.

Den Förfta:

Ch Kriegsman få bold och en Rödeen få gramn,
De fuio tillhop i det grona,
De lago med ömma begär på hvarann.
Alonzo den tappre, — få kallades han,
Och hon, Imogine den Fröna.

2. „Ack!" sudde han, „ack! i morgon jag går
Ch fremmande länder att frida.
Dnart sinner för mig mer ei lysnades tår,
En sitare friares helsning då får,
Och han får mitt sum wid hin sida."

3. „Syß, grymme! Syß grymme!" war Imogines swar,
„Den helga Jungfrun till wittne jag far,
„Att, lefwer du; dör du; — min hand, mina dar
„Blott dig — eller ingen, tillhöra."

4. „Om nånsin begärets och fånangans bud
„Mig från min Alonzo förleder;
„Mitt högmod, min falkhet, dem straffe då Gud!
„Sin wälnad hos mig, i min brudliga skrud,
„Då sitte jag, — forbre tillbaka sin brud,
„Och rycke i grafwen mig neder."

5. Den tappre jag slet från den Fröna i gråt,
Och drog till de helga landen;
Men knappt årets tider följt folkwandret åt,
Så kom en Barud ut sylande hårt,
Och tillbåd åt Imogine handen.

6. Hans Fänder, hans gulb, hans förlebande flit
Dnart femmo deß eder att wackla.
Hans förbe deß hjerna, han sjulte deß blick,
Deß flygtiga hjerta i snaran han fick,
Och finart tänkte bedroppets sackla.

23. „Jag skall, rytter Grefiven, ej skäcka min hand,
„Ej wälsignens blod will jag tömma.
„Han tänkt hos min mäka sin brottsliga brand,
„Han sitt den hustiga fallhetens band,
„Jag magen emellan og dömma."

24. Och nu de en wildsint framföra i hall,
Deß jerndimbba sjettrar man sogar.
Dess ivanjen de binda ung Fridolin fall,
Och hjuret flyr bort med sin ovana salt
Och den enot skipporna frogar.

25. Åin Wolmar ej mottat sitt hämdebegär,
Än löser han endast sin mäka.
Hon önskar, hon frukar en anfomst så kär;
Med tingens förlust har du redinat bin dåd:
„Har himlen skall skänka dig renar till bröd
„Och blod till den dryck du får tömma."

30. Så han denne klappte, så ängsligt hon qved,
Mten sen ingen semmer man hörde,
Hy himmelen blixlod den arma, som led,
Och engelarna buro så lätt denne ned,
Att knappast hon strenarne rörde.

31. Hon wakna — och sig i ett bråddjup hon ser,
Och alt denne lynes en gåta.
Med rysning hon mins, hwem som sött denne ner,